

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Et Møde med Rud. Baumbach

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552091200/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

kede af smaragdgrønt med myldrende Blomsterpletter. Højt over vore Hoveder sejlede de lette, lyse Sommerskyer som skinnende Sølvflor, der hist og her fangedes af en Bjergtinde; og paa disse Bjergtinder i de dybe Spalter, der vendte Gabet mod Nordsiden, laa endnu den rene, jomfruelige Sne, afmærket og forhøjet i sin blændende Glans af de klare, blaa Skygger, der veg, eftersom Morgensolen steg. Utallige Fuglearter pippe og sang i Træer og Buske langs Bjergvejen, der fører forbi Blyminebyen Raibl op over det berømte Predil-Pas, hvor en Haandfuld Østerrigere fandt Heltedøden i Napoleonstiden mod de fremstormende Franskmænd. Schlitzaffoden sang og klang dernede i Dybet — og Baumbach vidste ikke blot, hvad Floden sang, men endnu bedre vidste han Besked med hver lille lystig eller rørende Fuglestemme; han kendte Sangerne ved Navn, kunde baade Tekst og Tone i deres Foredrag, og han kendte Blomsterne, morede sig over dem og næsten kærtegnede dem, idet han gav dem — halvt videnskabeligt spøgende, og helt digterisk betaget — deres Navne baade efter og udenfor Rangforordningen. Man mærkede paa samme Tid, at „Doktoren“ var botanisk Fagmand, og at han var Poet, en sund, elskværdig, ubekymret Poet af den gode gamle Skole, der stadig vil forny sig, — hvad saa Pariser- eller Berlinerkritikken siger. Og vi syntes, at Vejen var altfor kort, endda den var stadig stigende opefter og ikke saa ganske „jævn“ mod Slutningen.

Vi standsede et Øjeblik og saa' over mod det gamle „Kongebjerg“, hvor Romerne havde gravet Guld op af Schakterne, og hvor man nu hentede Blyerts op fra Dybet. Usunde, syrlige Dampe steg op fra den lille Minebys Skorstene. Det er ikke godt at være derovre! blev der bemærket. De stakkels Folk ser ud som gule Spøgelsler, naar de kommer frem for Dagens Lys; og saa arbejder de for en 'usset Dagløn og dør tidligt! — „Jeg har været i Zinnergruberne,“ sagde Baumbach; „der er det om muligt endnu værre, og jeg hørte de sørgeligste Fortællinger og saa' de sørgeligste Syner: men det kunde aldrig falde mig ind at skrive derom. Jeg kan forstaa, at et Menneske vil virke for de Folk, ganske ofre sig for at mildne eller forbedre deres haarde Vilkaar — men „kunstfærdigt“ at skrive derom, støttet paa en undertiden overfladisk lagttagelse, dertil mangler jeg den objektive Grusomhed, som nu synes at blive fordret i de store Literaturcentre. Skal vi ikke gaa videre?“

Og vi gik videre og saa' ned i en dyb, mørkegrøn Alpese og ud over Bjergtoppe, hvor Sneen glimrede, helt ned over de nærmeste italienske Alper; og saa drejede Vejen af i Zigzag op over det stor-slaaede, øde Højplateau, hvor den lille Grænsefæstning ligger som et Stykke Legetøj for Foden af Mangart-Kæmpen, over hvis Hoved